

Chlastáme, kalíme!

Je půl druhé v noci. Divadelní náměstí se tváří mrtvě, až na jeden bod – bývalou budovu Spořitelny, která září do tmy a rámusí. Sahám na venkovní zeď a zjišťuju, že se taky dost třese. V minulosti se zřejmě brána zavírala o hodně dřív, k pozdním hodinám odkazuje jen zachovalý nápis Noční tresor. Teď je ale všechno jinak. Spořku obsadil AEROPORT.

Kateřina Rathouská

„Před několika lety tu během festivalu pořádali hudební akce akorát brněnský klub Fléda,“ začíná s objasňováním záměru produkční a dramaturg David Beránek. „Měli to ale větší – s pódiumem a kapelami. Fungovali dokonce i v druhém patře. My jsme skromnější. Zvenku to tak ovšem vůbec nevypadá. Secesní ornamenty na přiměřeně zchátra-

expozice je nejen dole, ale i v prvním patře, zahrnuje asi třicet originálních tisků československých autorských plakátů z let 1960–1989 a je ze sbírky filmové galanterie Terryho ponožky, která tu přes den provozuje obchod s knihami, DVD a dalším zbožím. K vidění jsou kousky předních grafiků, například Karla Vacy, Karla Teissiga, Josefa Vyletala a dalších.

To už ale stoupáme po schodech. Hlavní místnost z velké

deseti hodin dopoledne a poté plynule navázat ranní kávou a koblíhou v kavárně, v níž se prostor promění.

Podle Davida Beránka je v noci klub „festivalový a šílěný“, zatímco ve dne prostor charakterizoval jako „odpočinkový, lázeňský a líný“.

Což je mimochodem pravda. Na místo činu se vracím další den v jedenáct dopoledne. Dům je šedivý, ale aspoň jsou vidět detaily architektury. V přízemí si

Foto: Milan Malíček

Aeroport v beatech noci...

lém baráku zčásti zakrývají tři projekční plátna. „Hledali jsme něco, co by bouchlo kolemjdoucí do očí. Takže nám výtvarníci a designéři udělali videa, na nichž je zřetelně čitelné slovo Aeroport. Z dřevěného ochozu ještě svítíme na sochy.“ Záměr se vydařil, patro dokonce poblíkává do rytmu a já i fotograf Milan jsme oslněni. Vzhůru dovnitř!

Za vchodem můjme dlouhé hnědé sametové závěsy po obou stranách. „To je stará opona z kina Světozor,“ říká David. „Velkým oříškem byly toalety, které jsme museli přivést. Jsou za těmi hadry, aby to lépe vypadalo.“ Žádný zápach necítím, kolem nosu akorát zakrouží vůně marihuany.

To už se ale naše zraky upínají k plakátům zavěšeným na zdech. Kurátor retrospektivní průřezové výstavy Pavel Rajčan dodává, že

části zaplnili tančící lidé. Člověk má konečně pocit, že to někde opravdu žije. Na speciálním oranžovém baru se pije pivo, víno a další běžné nápoje, míchané drinky jsou k máni za rohem. „Očekáváme různé návštěvníky, nejen ty mladší s batůžky, ale také filmaře,“ pokračuje můj průvodce David. Panáka si tu kolem půlnoci bude dávat dokonce i bílá paní. Teď jsou ale skoro dvě a ve varu odhadem řadí hlavně publikum mezi dvacítkou a třicítkou. Někteří tanečníci prsty cvrnkají do bublin, které na ně za pomoci speciálních bublifuků pouští slečna z dalšího, veřejnosti ovšem nepřístupného poschodí.

První párty Aeroportu skončila v půl páté ráno, přičemž oficiální zavírací doba je stanovena na třetí. Organizátoři ale slibují, že bude-li zájem, může se pařit až do

čte prodavač a v prvním patře to vypadá jako po parádním mejdanu. Unavení lidé s počítači a novinami posedávají u stolečků. Dávám si bagetu a teprve při jejím žvýkání si všímám oválných stříbrných objektů na sloupech. Právě takové drobnosti činí Aeroport ještě příjemnějším.

Návštěvu tedy doporučuji v kteroukoli dobu. Nebojte se, program bude bohatý až do konce festivalu. V duchu růžových uší se dnes od 23 hodin odehraje Hank a Mike party. K tanci i poslechu zazní zlámané a rovné beaty z dílny DJ Ghonzalese a DJ Shabbyho. Asi hodinový set obstará představitel králíka Hanaka, herec Thomas Michael. Osmého července se pak můžete těšit na dokumenty HBO, které vystřídá živá show Na stojáka! s Lenkou Vychodilovou nebo Ivou Pazderkovou.

Foto: Milan Malíček

...i po ranním rozběsku.

Konečně vystavuju

Armin Mueller-Stahl včera představil svoji výstavu Menschenbilder (Obrazy lidí). Až do 7. září je k vidění v prvním patře Galerie umění Karlovy Vary poblíž hotelu Pupp.

Kristýna Pleskotová

„Někdy se mi na jevišti stane, že s rolí splynu. Stejně je to u malířského stojanu. Ráno se mi třeba zachce něco na obrazu poupravit, a tak se do toho pustím. A najednou je půl druhé dopoledne. Čas je prostě mimo mé tělo.“ Tak popsal před slavnostní vernisáží vztah k herectví a malířství slavný německý herec Armin Mueller-Stahl.

Potřeba dodat, že obě dvě své umělecké profese a s nimi spojené imaginace autor rád kloube. Výsledkem je například série obrazů s tématem Urfausta: „Kdysi jsem dostal nabídku, abych právě tuhle postavu ztvárnil. Bohužel jsem ale už pracoval na něčem jiném. Stejně to bylo i s ostatními rolami, které jsem se sice naučil, ale nemohl si je zahrát. Proto je zpracovávám ve svých obrazech, to je má základní inspirace. Teď chci namalovat Richarda III.“

Více tváří, jedna duše

Mueller-Stahl je známý jako herec, režisér a někdo může i tušit, že vystudoval hudební konzervatoř. S malováním prý ani nemusel nikdy začít – dělal to jaksi odjakživa. To dokazují například i jeho ilustrované deníky, které jsou na výstavě také k vidění.

Foto: Lukáš Tábořský

Letos obrazy, příští rok možná symfonie.

Na otázku, proč začal obrazy představit veřejnosti až nyní, odpověděl novinářům šibalsky: „Asi před čtyřiceti lety se mě přítel zeptal, proč nevystavuju. Řekl jsem mu něco v tom smyslu, že začnu vystavovat, až mi bude sedmdesát a budu za sebou mít dlouhý, úspěšný život. Takže mi v posledních letech už nic jiného nezbylo.“

Další část výstavy představují portréty, především známých skladatelů a osobností hudebního světa. „Snažím se nalézt za tvářemi ty druhé, další tváře... Tedy duše,“ popsal Mueller-Stahl svou portrétovou techniku. Ta se vyznačuje především temnými barvami. „Někdy se mi stane,

že za mnou přijde kamarád a k obrazu, o kterém si myslím, že přesně vystihuje duši onoho člověka, mi řekne, že je přišerň. A když nejsem s obrazem sám spokojen, řekne mi, že jsem nic lepšího nenamaloval.“

Hudba a obrazy

Mueller-Stahlovo výtvarné počínání jde ruku v ruce s jeho názorem na komponování hudby. Tou se mimo jiné také zabývá. Vyjádřil se v tom smyslu, že komponuje vlastně každý, kdo si ráno u holení pobrukuje a píská. Nezbyvá než dodat, že ani ve výtvarném umění se tvůrčímu optimismu evidentně meze nekladou.

Hollywoodská krása

Jak se stát Formanem? Těžko, odpovídám vám rovnou. Ale můžeme se aspoň podívat, co o šancích evropských filmařů uspět za oceánem řekli hollywoodští insideři, kteří včera ve Varech vedli panelovou diskusi **JAK SE DOSTAT DO HOLLYWOODU**.

Štěpán Kučera

Producentka **Melinda Jasonová** dřív vyráběla trháky typu *Flashdance*, ale v devadesátých letech ji tradiční Hollywood začal unavovat. Proto založila společnost se spikleneckým názvem *Conspiracy* a zaměřila se na spojování evropských umělců s hollywoodskou produkcí a distribucí. „Naším cílem je přinést do filmu víc globalizace,“ říká. „Vyhledáváme evropské režiséry, sledujeme je v jejich domácím prostředí a podle toho, jaká práce za nimi stojí, jim pak případně nabídneme spolupráci.“

Není to ale žádná humanitární činnost. Jak říká **Danny Holman** ze společnosti *Stillking Films*, Hollywood evropské tvůrce zoufale potřebuje: „Oni mají talent, Hollywood má peníze.“ Literární agent **Justin Manask** na to říká: „Tohle je samozřejmě zjednodušené... ale platilo to tak vždycky. Hollywood je odjakživa propojený s Evropou.“

V publiku sedí Američan **Thomas Hasler**, jenž do Varů přijel s dokumentem *Pisničkář, který nezemřel* o pátrání po svém otci Karlu Hašlerovi. Ptá se, jestli by hraný film o otcově osudu měl šanci uspět v Hollywoodu, a vypráví jeho životní příběh končící v koncentračním táboře Mauthausen. Odpověď je upřímná. „Takových filmů jsem viděla několik,“ říká Melinda, „třeba *Schindlerův seznam* nebo *Život je krásný*.“ Právnik a producent **Alan Grodin** se přidává: „Druhá světová válka je jedna z nejčastěji filmovaných událostí dějin a myslím,

Foto: Lukáš Tábořský

Hollywoodsky krásní Susan Warrenová a Alan Grodin.

že teď pro ni není moc místa na trhu.“ Kromě Haslera se zvedá mladý muž a vypráví hostům svůj šuplíkový scénář o hledání smyslu života. „Může to být skvělé,“ říká s úsměvem britská producentka **Susan Warrenová**, „záleží na tom, jak to bude napsané.“

Co by tedy měli dělat mladí filmaři, aby si jich Susan a její kolegové všimli? Především být vidět – účastnit se amatérských filmových projektů, točit reklamy nebo videoklipy. Taky se zajímat o digitální technologie, kterými je teď podle Melindy Hollywood posedlý. Další užitečnou radu přidává Justin: „Roli hrají i kontakty, budování sociální sítě. Když si o vás budou ostatní myslet, že jste evok, nebude vám talent nic platný.“

Jak to všechno funguje v praxi, popisuje mladý český režisér Ja-

kub Hussar. „Byla to velká náhoda, můj školní film běžel někdy v noci televizi a tam ho viděl Danny ze *Stillking Films*. Danny je Brit, ale protože je můj film bez dialogů, porozuměl mu a řekl o mně Melindě. Teď sledují moji činnost, nic negarantují, ale jsme spolu v kontaktu, a až uvidí, že přišla správná chvíle, nebo když se objeví nějaká výzva, dají vědět.“ O krok dál je spolupráce filmových projektů, točit reklamy nebo videoklipy. Taky se zajímat o digitální technologie, kterými je teď podle Melindy Hollywood posedlý. Další užitečnou radu přidává Justin: „Roli hrají i kontakty, budování sociální sítě. Když si o vás budou ostatní myslet, že jste evok, nebude vám talent nic platný.“

Jak to všechno funguje v praxi, popisuje mladý český režisér Ja-